

Arrest

nr. 41 963 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CHABOT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op 10 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het eiland Chula en te behoren tot de minderheidsgroep Wachanda (<Bajuni)

Op 24 augustus 2007 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 9 april 2008. Op 9 juni 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 28 april 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 10 oktober 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 10 oktober 2008) en het Commissariaat-generaal (dd. 7 april 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde er aan toe dat u enkele zaken wenste te verduidelijken. Zo verklaarde u dat u van origine Wachanda (< Bajuni) bent (p. 4), legde u uit waarom uw identiteitskaart die uitgegeven werd in 1988 (zie informatie in administratief dossier) meldde dat u gehuwd was (p. 6) hoewel u pas in 2001 huwde (p. 6) en verklaarde u de originelen te bezitten van de in het kader van uw eerste asielaanvraag door u voorgelegde identiteitskaart en geboortecertificaat (p. 6). U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende nieuwe documenten neer: een medisch attest dat uitgegeven werd door Dr. Vanhoenacker (Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten) dd. 19 maart 2008 te Mechelen en een medisch attest dat uitgegeven werd door Dr. Wendrix (Regionaal Ziekenhuis Sint-Maria) dd. 12 november 2007 te Halle.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissariaat-generaal op 9 april 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 5 september 2008 onder meer geconcludeerd "verzoekers identiteitsdocumenten komen bedrieglijk voor zodat er geen bewijswaarde kan worden aan gehecht inzake zijn identiteit en nationaliteit", "verzoeker maakt geenszins aannemelijk afkomstig te zijn van Somalië" en "verzoekers verklaringen aangaande zijn identiteit, etnische afkomst en nationaliteit en daaruit voortvloeiende vervolging, zijn ongeloofwaardig en komen leugenachtig voor" (zie arrest RVV nr. 15637).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden:

Wat betreft uw verklaringen dat u voordien verklaarde 'Chaga' te zijn (p. 4) doch dat uw stam oorspronkelijk afkomstig is van Zanzibar en aldaar in het Kiswahili 'Chaga' wordt genoemd doch in het Kibajuni 'Wachanda' wordt genoemd en dat uw stam dus in feite 'Wachanda' heet (p. 4 en 6) kan gesteld worden dat u tijdens uw verschillende asielaanvragen zeer uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw etnische afkomst alsook de etnische afkomst van uw beide ouders 'Chaga' is (vragenlijst CGVS dd. 30 augustus 2007, punt 8-9). Voor het Commissariaat-generaal antwoordde u in het kader van uw eerste asielaanvraag op de vraag "bent u Chaga?" (gehoorverslag Commissariaat-generaal 1e asielaanvraag (voortaan 1e AA) dd. 11 maart 2008, p. 16) aanvankelijk dan weer "nee" (1e AA, p. 16) en vervolgens "dat weet ik niet" (1e AA, p. 17). U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag voorts dat u Bajuni bent (1e AA, p. 9), dat u geen subclan van Bajuni heeft (1e AA, p. 9) en dat er geen subclans van Bajuni bestaan (1e AA, p. 9). U nieuwe verklaringen gaan aldus regelrecht in tegen de eerder door u afgelegde verklaringen en kunnen de geloofwaardigheid van het eerder door u afgelegde asielrelaas niet herstellen.

Wat betreft de opmerking dat de door u voorgelegde identiteitskaart en het door u voorgelegde geboortecertificaat (beiden uitgereikt in 1988) vermelden dat u 'gehuwd' was hoewel u slechts in 2001 in het huwelijk trad (p. 2) beweerde u dat u in 1988 reeds uitgehuwelijkt was en dat de Somalische autoriteiten, daarom u reeds als 'gehuwd' omschreven (p. 2). Ten eerste kan gesteld worden dat in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal betreffende uw eerste asielaanvraag reeds gesteld werd dat uw foutieve burgerlijke staat niet het enige gebrek is wat betreft de door u voorgelegde documenten (zie weigeringsbeslissing Commissariaat-generaal dd. 9 april 2008). Ten tweede kan opgemerkt worden dat voorgelegde documenten steeds gepaard moeten gaan met een geloofwaardig asielrelaas hetgeen in casu niet het geval was.

Het door u voorgelegde medisch attest dat uitgegeven werd door Dr. Vanhoenacker (Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten) dd. 19 maart 2008 te Mechelen en het door u voorgelegde medisch attest dat uitgegeven werd door Dr. Wendrix (Regionaal Ziekenhuis Sint-Maria) dd. 12

november 2007 te Halle wijzigt niets aan het voorgaande gezien het geen bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omdat hierin geen uitsluitel wordt gegeven over de omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept een schending in van "de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5, 52, §2 en 57/6, 2 lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie"), de algemene motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Artikel 52, noch artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet is in onderhavige asielpcedure aan de orde. De bestreden beslissing werd genomen op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geeft de Commissaris-generaal de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Beide artikelen zijn bijgevolg niet dienstig ingeroepen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden Somalische afkomst aangezien zijn geografische en politieke kennis van Somalië eveneens als zijn algemene kennis over het Somalische clansysteem uiterst beperkt was. Bovendien bleek zijn kennis van de Somalische taal onbestaande. De bestreden beslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 5 september 2008. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters vroegere asielaanvraag te beoordelen

in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoeker volhardt in zijn beweerde Somalische afkomst en het eerder voorgehouden asielrelaas. Als nieuwe elementen wijst verzoeker op nieuwe documenten die hij aanbracht, met name twee medische attesten.

3.3. Verzoeker tracht de ongerijmdheden die in het kader van zijn eerste asielaanvraag werden vastgesteld in zijn huidige asielaanvraag te verduidelijken. Het verzoekschrift stelt bovendien dat *“Van al deze gedetailleerde informatie met betrekking tot zijn land van herkomst is in de bestreden beslissing niets terug te vinden en verwerende partij bekijkt de zaak dan ook éézijdig, zonder rekening te willen houden met de volledige toedracht van de zaak en alle feiten en gegevens.”*

3.4. Verzoeker toont zijn Somalische identiteit niet aan. Zo besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“De loutere bewering van verzoeker “Het huwelijk vermeld op de identiteitskaart is een zogenaamd uitgehuwelijkt persoon, d.w.z. verzoeker werd beloofd door zijn familie; Uiteindelijk trouwde verzoeker met een andere dame in 2001 en kreeg hij uit dit huwelijk ook een kind” is niet onderbouwd.”*

3.4.1. In tegenstelling tot wat verzoeker meent wordt geen consistente uitleg gegeven waarom er “gehuwd” in zijn identiteitsdocument staat. Verzoeker doet een aantal blote beweringen over huwelijksbeloften maar toont nog steeds niet objectief aan *“dat een huwelijksbelofte (juridische of gewoonrechterlijke) gevolgen had in Somalië, noch dat deze verder gaan dan een eventuele verstandhouding tussen twee families, noch dat deze gemeld worden aan de administratieve overheid, noch dat deze werd ingeschreven in de desbetreffende registers”* (zie RvV 5 september 2008, nr.15.637). Aan verzoekers voorgelegde identiteitskaart kan dan ook geen geloof worden gehecht te meer nu dit niet ondersteund wordt door coherente en geloofwaardige verklaringen.

3.5. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekers nieuwe verklaringen over de clans *“regelrecht in[gaan] tegen de eerder door u afgelegde verklaringen en kunnen de geloofwaardigheid van het eerder door u afgelegde asielrelaas niet herstellen”*. Verzoeker bevestigt *“Er zijn wel degelijk clans, met name op basis van de etnische afkomst”* en meent *“Verzoeker heeft bovendien een volledig overzicht gegeven van een aantal plaatselijke gebruiken en situaties. (...) Van al deze gedetailleerde informatie met betrekking tot zijn land van herkomst is in de bestreden beslissing niets terug te vinden en verwerende partij bekijkt de zaak dan ook éézijdig, zonder rekening te willen houden met de volledige toedracht van de zaak en alle feiten en gegevens.”*

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring geenszins een verschoning biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien werd reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag door de Raad vastgesteld dat verzoekers onwetendheid aangaande het clansysteem veel uitgebreider was en stelde *“De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Somalische afkomst wordt verder onderuitgehaald door zijn onwetendheden inzake het Somalische clansysteem. Verzoeker kon noch zijn eigen clan, noch andere clans toelichten, noch Somalische krijgsheren benoemen terwijl de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, noodzakelijk is in het handelsverkeer waar verzoeker als vishandelaar actief aan deelnam”* (RvV 5 september 2008, nr.15.637).

3.6. Verzoeker meent dat de voorgelegde medische attesten onvoldoende werden onderzocht *“Minstens verder onderzoek was hier op zijn plaats geweest en maken de bewijsstukken een begin van bewijs uit dit in het verlengde liggen van het asielverhaal van verzoeker”*. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2.468). De Raad ziet niet in hoe het attest daterend van 12 november 2007 dat stelt dat verzoeker myopie en astigmatisme heeft, nuttig is in onderhavige procedure, noch hoe het attest van 19 maart 2008 waarbij *“posttraumatische sequelen ter hoogte van*

C2 en ter hoogte van het bekken” werden vastgesteld het asielrelaas ondersteunen. Dergelijke medische attesten kunnen geenszins de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas herstellen nu reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitgebreid werd geoordeeld “Verzoeker maakt geenszins aannemelijk afkomstig te zijn van Somalië, wat derhalve de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas totaal onderuit haalt” (RvV 5 september 2008, nr.15.637).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker maakt derhalve evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn verzoekers verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK